

Laat me los!

Laat me los!

Anna-Lee Martens

gebaseerd op een waargebeurd verhaal

© 2021 Anna-Lee Martens

tekstredactie en vormgeving: StudioSpectrum.nl | Wim Veelen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Inleiding	6
1997-1999	7
1999-2002	13
2002-2003	20
2003-2008	38
2008-2009	43
2009	65
2009-2010	79
2010-2011	143
2012-2013	154

Inleiding

Als je naar Yara kijkt, zie je een vrolijk, huppelend, schattig meisje met sproetjes op haar wangen en bloemetjes in haar haar. Een echt meisjes-meisje dat ervan droomt om prinses te zijn en van mooie jurkjes, bloemetjes en vlindertjes houdt. Als ze op haar kamertje gaat dansen en zingen, toneelstukjes opvoeren voor de hele poppen- en knuffelfamilie gaat haar fantasiewereldje open.

Een meisje dat, hoe klein ze ook is, graag voor anderen zorgt. Maar al snel wordt ze flink op de proef gesteld want hoeveel kan zo'n meisje wel niet dragen? Wat gebeurt er als je zo'n sprankelend, zorgeloos meisje jarenlang aan haar lot overlaat en haar vervolgens straft voor het tonen van haar emoties?

Je zult tijdens het lezen zien wat een dergelijke opvoeding met een kind doet. Hoe ga je als kind om met een borderline persoonlijkheidsstoornis, als je dan nog niet weet dat je die hebt?

1997-1999

Na lang oefenen, vallen en opstaan, is het me eindelijk gelukt om te stoppen met nagelbijten. Als cadeautje heb ik een vriendenboekje met Winnie the Poeh gekregen. Iedereen in mijn klas had al één, behalve ik. Dus je kunt je voorstellen hoe blij ik ben! Het is nu nog zomervakantie maar als ik straks naar groep 2 ga kan ik al mijn vriendinnen erin laten schrijven.

Bij thuiskomst gaat mamma aan de eettafel zitten. Met een pen in haar hand en mijn vriendenboekje open staart ze naar buiten, denkend over wat ze in mijn boekje moet schrijven. Ik zie haar denken aan de manier hoe ze de pen tussen haar vingers snel op en neer laat bewegen.

‘Mamma, geen stom simpel versje dat iedereen al kent hé?! Ik wil iets van jou’, zeg ik vanaf de bank, met mijn benen opgetrokken en mijn tuttel tegen me aan.

*Soms een beetje lief,
Soms een beetje stout,
Maar vergeet nooit
Dat mamma van je houdt
– Poëzie mamma*

Pappa komt de keuken in gelopen, zijn gezicht wat naar beneden hangend. Je merkt dat het mamma irriteert.

‘Peter, wat is er nu weer?’, vraagt ze met een zucht.

‘Niks Marit, laat me nu maar’, zegt hij fronsend. ‘Yara, ga je mee de

eendjes voeren?’ Hij kijkt me enthousiast aan.

‘Nee Peter, we gaan over een uur eten en dan is dat kind straks weer vies, kan ik het straks allemaal weer regelen.’

‘Kom, we zijn over een half uurtje terug, Marit. Beloofd. Yara hoort die spanning tussen ons niet mee te krijgen’, antwoordt hij.

‘Mamma, mogen we asjeblijft?’

‘Nou, dan maak dat jullie wegkomen. En op tijd terug voor het eten, hè!’ roept mamma, waarna een diepe zucht van ergernis volgt.

Brede glimlach op mijn gezicht en een zak met oud brood; kijk mij gelukkig zijn. Ik huppel naar het meertje dat maar een paar minuten bij ons vandaan ligt. Luisterend naar het gesnater van de eenden, kijken hoe ze rond dwarrelen in het water en vechten om de laatste stukjes brood die ik ze toegooi. Ik kan er uren naar kijken. Of dan gooi ik aan de ene kant een stok in het water, steek ik rennend de straat over naar de andere kant om het stokje voorbij te zien drijven.

Vandaag nemen pappa en mamma me mee naar Artis. Voor de eerste keer ga ik naar een grote dierentuin. Ik ken wel al veel dieren uit plaatjesboekjes, maar ik heb ze nog nooit in het echt gezien. Ik vind het zó spannend! Leeuwen, tijgers, apen, neushoorns...

Mamma trekt me een roze truitje aan met korte mouwen en een witte broek met kleine roze bloemetjes. Dat is mijn lievelingsbroek en die wil ik echt vandaag aan! Ik moet ook mijn nieuwe bril opzetten, maar ik vind het maar een irritant ding met verschillende kleuren. Pappa zegt dat het allerlei vlaggetjes zijn.

We moeten heel lang reizen met de trein en ik zit aan het raam naast mamma. Pappa zit tegenover ons heel veel foto's te maken.

Als we er dan eindelijk zijn wordt voor de ingang een foto van alle kindjes gemaakt, dus ook van mij. Ik zou de foto aan het einde van de dag mee naar huis krijgen, dat heeft pappa beloofd. En als pappa iets

belooft, gebeurt het ook! Bij hem wel tenminste. Op mamma kan ik niet vertrouwen. Die zegt het een en vervolgens het ander. Onvoorspelbaar.

We gaan eerst naar de kinderboerderij. Daar zie ik de geitjes en de lammetjes. Ze zijn zo ongelooflijk schattig. Je mag ze zelfs aaien en voeren! Mamma gaat met me mee. Ik heb een soort koord om waar mamma me aan vast houdt zodat ik niet weg kan lopen.

We zijn de hele dag gebleven en aan het eind van de dag heb ik mijn foto opgehaald. Nu moeten we weer die lange reis terug met de trein. Ik ben doodmoe en mag bij mamma op schoot. Ook mamma is moe. Ze pakt me in haar armen en ik voel me als een klein vogeltje onder de grote sterke vleugels van de moeder. We vallen samen in slaap.

Het is middag, 15.00 uur. De school is uit. We staan met z'n allen voor de deur van de gang en kunnen niet wachten om naar buiten te rennen en naar huis te gaan. Juffrouw Marjo staat vooraan met een stickervel in haar hand en wij kijken ernaar alsof we in de snoepwinkel staan. Een voor een plakt ze ons een sticker op de bovenkant van onze hand, opent de deur en we rennen vervolgens trots naar buiten. De pappa's en mamma's staan al klaar om hun kindjes op te halen. In de hoop dat mamma nog even blijft praten gaan ik en mijn twee vriendinnen, Myrthe en Nikki, naar de klimrekken.

'Tikkie, jij bent 'm!', roept Nikki naar mij. En ik ren als een speer achter ze aan. Ook de jongens doen mee; Bob, Luuk en Dylan. Ik ren het snelste van de klas en dat is leuk! Bob houdt me niet bij. Tikkie, jij bent 'm! Ik tik hem en ren snel een andere kant op. 'Pak me dan als je kan, je krijgt me lekker toch niet', zingt Myrthe plagend, met haar handen wapperend naast haar oren.

'Yara, kom! We gaan naar huis, pappa is er ook zo', roept mamma.

Met tegenzin loop ik naar haar toe. Ze is alweer in een nieuw gesprek verzeild geraakt. Als ik een paar minuten sta te wachten tot

mamma klaar is met praten begin ik verveeld en geïrriteerd te worden.

‘Mamma, we gingen toch naar huis?’, vraag ik, trekkend aan mijn moeders jas. Fronsend en zuchtend kijkt ze me aan.

‘Ja we gaan zo.’ Ze mengt zich weer in het gesprek.

Uiteindelijk, bijna een kwartier later, lopen we naar de fiets en ik klim achterop, met beide voetjes op de voetpedalen. We fietsen eerst een stuk door het stadspark, dat gevuld is met mooie gekleurde bloemen, frisgroen gras en kinderen die spelen in het speeltuintje. Dan een stukje door de drukke stad waar we altijd langs Bufkes fietsen. Ze hebben daar de heerlijkste broodjes gezond.

‘Mamma?’, vraag ik met mijn liefste stem.

‘Nee Yara, je krijgt geen broodje. Straks heb je geen honger meer.’ Ze zegt het al voordat ik de vraag gesteld heb. Als we in de stad fietsen weet ze altijd precies dat die vraag gaat komen.

Als we thuis zijn lopen we over het smalle paadje achterom naar de poort. Zodra ik het terras op loop zie ik de deuren van de schuur openstaan. De schuur is groot met dubbele, donkergroene houten deuren, bijna zo groot als de woonkamer.

‘Pappa!’, roep ik enthousiast.

Ik ren naar de schuur en in de deuropening blijf ik staan. Met grote ogen kijk ik naar het grote houten ding waar pappa mee bezig is. Het is een poppenkast met schattig roze bloemetjesbehang.

‘Hee meisje!’, roept hij, terwijl hij op zijn knieën hurkt en zijn armen wijd opent. Ik loop glimlachend naar hem toe en sluit me in zijn armen. Hij tilt mij op, knuffelt me en loopt naar de werkbank zodat ik goed kan zien wat hij aan het maken is.

‘Kijk eens wat ik hier heb! Dit poppenhuis heb ik vanmorgen op straat gevonden, bij het oud papier. Ik heb het meegenomen en ga het helemaal voor jou opknappen’, zegt hij vol trots. ‘Wat vind je ervan?’

Mooi!, zeg ik blij. En wat een mooie bloemetjes. Hij zet me op de grond, ik ga op mijn tenen staan en met mijn handjes trek ik me op aan

de werkbank. Mijn ogen komen er net bovenuit. Met verwondering kijk ik hoe pappa de trap maakt, een spiegeltje aan de muur ophangt en een kamertje maakt dat precies op mijn kamertje lijkt.

Diezelfde week op zondag om zeven uur. Ik slaap in de kamer naast pappa en mamma. Ik word 's ochtends wakker en klop op de muur om mamma te laten weten dat ik wakker ben.

‘Mamma ik ben wakker’, roep ik net zo vaak tot ik antwoord krijg.

Maar vaak is het pappa die terugroept. ‘Yara, mamma slaapt nog. Blijf nog maar in bed liggen.’

Dit doe ik ieder weekend, omdat ik dan niet weet wanneer ik op mag staan. Ik heb geen klok op mijn kamer, dus ik weet nooit hoe laat het is. Ik sta op, kijk door de raam naar buiten en zie dat het langzaam licht wordt. Ik doe het gordijn weer dicht en krijg een geweldig idee. Als ik me alvast heel stilletjes ga wassen en aankleden, dan hoeft mamma zich daar geen zorgen meer om te maken. En dan kan ze ook zien dat ik dat al helemaal zelf kan! Ja, het is een geweldig idee om mijn mamma zo te verrassen. Wat zal ze trots op me zijn! Dacht ik. Heel voorzichtig probeer ik de deur van de klerenkast open te maken. Al krakend en piepend gaat deze open. Ik pak er een broek uit, een trui waarvan ik denk dat het bij elkaar past, een paar sokken en een onderbroek. Ik leg alles klaar op mijn bed en loop naar mijn slaapkamerdeur. Zo zachtjes als ik kan maak ik de deur open en kijk even om het hoekje van de slaapkamer van pappa en mamma om er zeker van te zijn dat ze slapen. De zachte vloerbedekking in de gang zorgt ervoor dat je geen voetstappen hoort en normaal over de gang kunt lopen zonder dat iemand het hoort. Toch ben ik voorzichtig, want anders is het voor mamma geen verrassing meer. Gelukkig, ze slapen nog. Maar nu moet ik naar de badkamer en van het water worden ze vast en zeker wakker, dacht ik. Toch maar proberen. Ik loop de badkamer in en laat de deur op een kiertje staan. Een klein straaltje water loopt de wasbak in en ik maak het washandje nat. Ik ben nog te klein om in de spiegel te kijken.

Ik kan alleen de top van mijn hoofd zien. Ik wrijf het washandje over mijn gezicht en droog het daarna af met de handdoek. Snel de kraan weer dichtdraaien! Zachtjes weer terug naar mijn slaapkamer om me om te kleden. Eerst de sokken, dan de broek en dan de trui. Gordijnen open doen, bed netjes dicht leggen en mijn pyjama opvouwen en onder de dekens leggen zoals ik mamma al vaker heb zien doen. Ik voel me trots en blij, wetend dat mamma ook trots op mij zal zijn. Nu hoef ik niet meer stilletjes te zijn, dus loop ik zelfverzekerd mijn slaapkamer uit en loop de kamer van pappa en mamma binnen. Ik ga naast mamma staan en tik haar zachtjes op haar schouder.

‘Mamma...? Mamma...? Word eens wakker’, roep ik op een toon zodat ze rustig wakker zal worden.

Ze opent langzaam haar ogen en neemt de ochtendschemering in de slaapkamer waar.

‘Kijk, ik ben al helemaal aangekleed en heb ook mijn bed netjes opgemaakt!’

Mijn gezichtje straalt en ik kan niet wachten om mijn mamma net zo blij te zien.

Ze pakt haar horloge dat op het nachtkastje ligt, knijpt met haar ogen als ze de tijd probeert te zien en rolt met haar ogen.

‘Yara, het is pas zes uur, ga terug je bed in! Ik zal je straks wel komen halen.’

Ze sluit haar ogen en draait zich weer om, met haar rug naar mij toe. Mijn ogen worden waterig en mijn gezicht betreft. Heb ik al die moeite voor niks gedaan, en mamma is ook nog eens boos. Teleurgesteld en met tranen over mijn wangen loop ik terug naar mijn kamer. Ik trek mijn kleren uit en gooi ze midden in de kamer op de grond. Ik trek mijn pyjama weer aan, maak de gordijnen weer dicht en ga in bed liggen. Mijn tuttel ligt naast mij op bed. Ik pak deze vast en houd hem dicht tegen me aan.

1999-2002

Het is avond, rond een uur of negen. Ik lig al lekker in bed te slapen, als ik wakker word van pappa en mamma die in de woonkamer op een niet normaal volume met elkaar praten. Ik ga rechtop in bed zitten en concentreer me op het geluid dat naar boven galmt, maar ik kan er geen woord van verstaan. Langzaam en voorzichtig sluip ik naar de slaapkamerdeur en maak deze zo zachtjes mogelijk open, loop de overloop over en halverwege de trap ga ik zitten. Zo krijg ik het gesprek goed mee.

‘Peter dat kun je niet maken! Ik heb het helemaal gehad met jou, dan ga je maar weg. Eindelijk rust in de tent’, hoor ik mamma schreeuwen.

Ik word boos en raak in de war. Waarom maken pappa en mamma ruzie? Ze moeten stoppen! Mamma huilt. Waarom? vraag ik mezelf af. Wat is er aan de hand? Stilletjes loop ik naar beneden, de trap af, met mijn tuttel in mijn hand. Overal waar ik kom heb ik mijn tuttel bij me, het is een oude pyjamabroek van mijn moeder die door gebruik ontzettend zacht geworden is. Het geeft mij een veilig gevoel, en het troost me als ik verdrietig ben. De klink van de deur gaat voorzichtig omlaag en langzaam doe ik de woonkamerdeur open. Dan loop ik met mijn duim in de mond voorzichtig de woonkamer binnen waar pappa en mamma op de bank ruzie maken.

‘Waarom maken jullie ruzie, jullie maken me bang!’, zeg ik bijna onverstaaanbaar door mijn tranen en mijn duim in de mond.

‘Jij hoort in je bed te liggen, laat ons nou maar’, antwoordt mamma

als ze zich naar mij omdraait. Ze zit met haar rug naar me toe en draait zich weer naar pappa en vervolgt het gesprek. Meer dan een blik ben ik niet waardig. Ze ziet niet eens hoe bang ik ben. Met tranen in mijn ogen en totaal verward, storm ik terug naar boven, naar mijn slaapkamer. Van boosheid en frustratie pak ik al mijn knuffels. 'Jullie moeten geen ruzie maken. Als jullie niet ophouden loop ik weg van huis!', schreeuw ik uit boosheid en onmacht, terwijl ik de knuffels een voor een de trap af gooi. 'Jullie mogen zelfs al mijn knuffels hebben!', roep ik, ook al ben ik heel erg gehecht aan iedere knuffel. Ik wil zo graag een knuffel van pappa en mamma, dat ze zouden zeggen dat er niks aan de hand is en dat alles wel goed komt, dat ik me geen zorgen hoeft te maken.

Opnieuw sta ik in de woonkamer en gooi de knuffels die onderaan de trap liggen naar pappa en mamma toe. 'Jullie houden niet van mij, ik ga weg en kom nooit meer terug!'

'Yara, ik wil je hier niet meer zien, ga naar bed en ruim je spullen op!', schreeuwt mamma zonder om te kijken. De knuffels laat ik liggen en ren stampvoetend de trap op naar mijn slaapkamer. Met een harde klap sla ik de deur dicht en ga ik in bed liggen. Mamma schreeuwt nog wat na, maar ik kan niet meer horen wat ze zegt. Ik lig op mijn rug met mijn handen tegen mijn oren gedrukt en mijn ogen dichtgeknepen, alsof dat helpt tegen het lawaai beneden. Dat doet het niet.

De volgende ochtend word ik rustig en vredig wakker van het zonlicht dat door de gordijnen in mijn slaapkamer schijnt. Het is een mooie zomerdag. Strakblauwe lucht, duifjes zingen. Even ben ik de ruzie van gisteravond vergeten. Op de gang hoor ik pappa die naar de badkamer gaat. Dan loop ik mijn kamer uit, de trap af en de woonkamer binnen waar mamma al druk bezig is met boterhammen smeren. Mijn rugzakje voor school staat al klaar bij de voordeur. Mamma en ik eten ons brood op de bank, maar er wordt bijna geen woord gezegd. Ik merk

dat er een gespannen sfeer heerst, waardoor ik me vreemd voel, onprettig en niet op mijn gemak. Toch gaat de ochtend voorbij zoals elke andere ochtend; pappa gaat naar zijn werk en mamma brengt me achter op de fiets naar school. Ook op de fiets wordt er niet gepraat. Ik vertel enthousiast dat er vandaag iemand wordt uitgekozen die een vulpen krijgt, maar mamma reageert er niet op. Ik kijk maar wat rond. Ze zet me af op het schoolplein en praat nog even met een van de moeders. Ik zie Myrthe bij het klimrek en loop naar haar toe. Als ik bij haar ben kijk ik nog even om naar mamma. Terwijl ik haar zie praten zie ik een droevige blik in haar ogen, gespannen. Ik voel dat er iets is en ik raak ervan in de war. Ik krijg nooit een knuffel of kus als mamma weg gaat. En als ik erom vraag voelt het niet gemeend, maar ik wil het zo graag.

Er zijn nog een paar minuten om te spelen totdat de schoolbel gaat. De grote kinderen van groep 7 en 8 lopen naar binnen, maar de groepen 1 tot 4 moeten buiten wachten op de juffrouw, twee aan twee in de rij staan en gezamenlijk naar binnen lopen. Groep 3 is de eerste klas waar we niet meer spelen. Daar leer ik schrijven, wat mijn lievelingsvak is, lezen en rekenen. Ook wordt er iedere dag een dagboek bijgehouden. Iedereen komt een keer aan de beurt om in het dagboek te schrijven en het aan het eind van de dag voor te lezen. Ik ben 7 jaar als ik in groep 3 zit. We beginnen iedere donderdag met schrijven. Als we aan ons tafeltje gaan zitten ligt ons schrift al klaar, maar we mogen van juffrouw Herbrigs nog niet beginnen.

‘Vandaag is een speciale dag’, zegt de juffrouw blij, in de klas kijkend naar de nieuwsgierige kinderen.

Ik recht mijn rug en glimlach. Ik zit er klaar voor, laat maar komen.

‘Degene die met schrijven het mooiste schrijft, krijgt van mij als eerste een vulpen met zijn of haar naam erop.’ Ze houdt de vulpen omhoog zodat iedereen deze kan zien.

Wat zou ik dat graag willen, denk ik, maar tegelijk bang dat ik niet

uitgekozen ga worden. Emma, die bij mij in de klas zit, is werkelijk overal goed in, ook in schrijven. Ze heeft zo'n mooi handschrift. Dus heb ik de hoop al opgegeven. Tijdens de schrijfles zit ik in een groepje recht tegenover Emma. Ik schrijf zo zachtjes en zo mooi als ik kan. De juffrouw moet mij kiezen, dan zal mamma wél echt trots op me zijn! Dat kan toch niet anders. Ik hoop zo hard.

De juffrouw loopt langs alle tafeltjes en blijft na een tijdje achter mijn stoel staan. Zie je, Emma krijgt de vulpen, denk ik teleurgesteld.

'Ik heb iemand gevonden die de vulpen verdient!', roept de juffrouw door de klas en ze legt haar handen op mijn schouders. 'Yara krijgt als eerste de vulpen.' Ik kijk op, eerst naar de juffrouw en daarna weer terug naar mijn schrift. Er vormt zich een lach op mijn gezicht van ongeloof. Oh, wat ben ik blij! De juffrouw loopt naar haar bureau en pakt het doosje met de vulpen. Vol bewondering en trots kijk ik naar de juffrouw die mijn naam op de vulpen schrijft en die vervolgens aan mij geeft.

'Dank je wel juffrouw', zeg ik beleefd. Ik maak vol trots het doosje open als ik terug naar mijn plaats loop. Er zit een houten vulpen in met een rode dop. Ik ben trots! Ik ben ergens goed in!

Om drie uur gaat de schoolbel. We staan allemaal op om naar de voordeur te lopen. Vol trots loop ik de school uit en ren het schoolplein op naar mamma om mijn vulpen te laten zien.

'Mamma, mamma, ik heb de vulpen!', roep ik dolenthousiast naar mamma, die wist dat vandaag iemand zou worden uitgekozen.

'Wat goed van jou', zegt mamma blij, maar niet geheel oprecht.

'Mamma, wat is er?', vraag ik bezorgd. De gespannen sfeer van vanmorgen komt weer bij me terug. Ik weet niet waar het vandaan komt, maar ik weet wel dat er iets niet goed is. Heb ik iets verkeerd gedaan? Waarom doet mamma zo?

'Er is niks. Kom, we gaan naar huis', antwoordt mamma.

Doordat ze dat zegt raakt mijn gevoel totaal in de war. Ik voel dat er

iets niet klopt, maar er wordt iets anders tegen me gezegd.

Ik zit achter op de fiets. Ik leun voorover zodat ik met mijn hoofd tegen de rug van mamma kan liggen. Mijn handen in haar jaszakken en mijn ogen dicht, zodat ik het vreemde gevoel kan loslaten. Mamma is niet zichzelf, ik voel het. En pappa doet ook raar.

‘Yara, ik moet je wat vertellen...’, zegt mamma met een gespannen stem en het kost haar moeite om de woorden uit te spreken.

Ik ga rechtop zitten. Ik word gespannen en mijn hart bonkt in mijn keel. Dit voelt niet goed.

‘Als we dadelijk thuiskomen, zal het huis een stuk leger zijn.’

Ik begrijp er niks van.

‘Hoezo, leger?’, vraag ik verbaasd, ‘gaan we verhuizen!?’

Meteen voel ik me enthousiast en hoopvol. Verhuizen vind ik superleuk, vooral omdat ik dan een nieuw kamertje krijg en het opnieuw kan inrichten.

‘Pappa heeft vanmiddag zijn spullen ingepakt en gaat ergens anders wonen’, vervolgt mamma.

Het dringt niet tot me door. Ergens anders wonen?

‘Waarom?’, vraag ik.

‘Pappa en mamma gaan uit elkaar’, krijgt ze er met moeite uit.

Een vlaag van onbegrip komt over me heen. Ik kan niet begrijpen waarom pappa weg wil gaan. Hij houdt toch van ons? Hij heeft mij altijd beloofd dat hij er voor me zou zijn en me nooit in de steek zou laten! Mijn wereld staat stil. Ik voel niks meer, kan niet huilen, niks zeggen, het alleen maar laten gebeuren. De rit naar huis duurt eindeloos.

Thuis aangekomen spring ik van de fiets, ren de poort door naar de keukendeur, stap de keuken binnen en blijf dan stokstijf in de deuropening staan terwijl ik naar adem hap van het haasten. Het is kaal, leeg. Veel spullen zijn weg en er staan dozen in de woonkamer. Het voelt kil en koud aan.

‘Pappa?! Pappa?! Waar is pappa? Ik wil hem zien! Hij moet terugkomen! Hij kan niet weg gaan!’ Vol onbegrip en met tranen in mijn ogen loop ik ongerust en roepend door het huis. Mamma komt ook de keuken inlopen.

‘Waar is pappa!’

Mamma bukt en houdt me vast. ‘Pappa komt niet terug meisje. Pappa woont even bij tante Maria en ome Harrie totdat hij een eigen huisje gevonden heeft.’

Maria is de zus van pappa en woont naast ons. Ze laat me weer los en gaat naar het aanrecht waar ze mijn broodtrommel uit mijn schooltas haalt en bij de afwas zet.

‘Maar ik wil niet dat je naar pappa toe gaat. Hij is weggegaan dus blijft hij maar weg. Hij heeft niet eens afscheid van ons genomen. Je mag voorlopig niet naar hem toe!’, zegt mamma streng terwijl ze met haar rug naar me toe staat. ‘En ik wil hem niet meer zien...’, zegt ze nauwelijks hoorbaar.

Ik ren naar de gang en gooi de glazen woonkamerdeur met een harde klap dicht. Van woede en frustratie sla ik met mijn beide vuisten op de muur, zo hard ik kan, terwijl ik halverwege de trap sta.

‘Pappa kom terug, pappa kom terug!’ Ik laat me op de traprede zakken en huil. Hoe kan hij mij in de steek laten? Hij houdt gewoon niet meer van me! Hij is mijn beste vriend. Wie gaat er nu met mij de eendjes voeren, naar het speeltuintje of op mijn kamer met de lego spelen? Ik voel me leeg en alleen.

De allereerste avond zonder pappa. Het is een vreselijke stilte. Ik kan me niet voorstellen dat pappa nooit meer terug zal komen en ons gewoon in de steek heeft gelaten. Met die gedachten en het lege gevoel kan ik niet slapen. Ik lig ineengedoken in bed, met mijn tittel tegen me aan, kijkend naar het poppenhuis dat ik van pappa gekregen heb. Ik huil eindeloos, het doet pijn. En mamma komt me niet troosten, want